

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.A.H.**, Ev. č. x, x, narozený dne ... , t. č. ... pobytem ...
zastoupený Mgr. Zdeňkem Turkem, advokátem, se sídlem Slovanksá 338/66,
326 00 Plzeň proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
J.K. , bytem ...

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019 č. j. OAM-448/ZA-ZA11-
ZA15-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to pro nepřipustnost žádosti žalobce podle § 10a odst. 1 písm. c) téhož zákona.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán rozhodl o žádosti jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. c), tedy zdůvodu že žalobci byla udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie a řízení zastavil. Pro takovéto tvrzení však správní orgán nemá oporu v podkladech pro rozhodnutí. Správní orgán tento závěr učinil toliko na základě „informace“, která mu byla na jeho žádost o zpětvzetí žalobce na své území do Bulharské republiky poskytnuta dne 21.5.2019 azylovým úřadem Bulharské republiky. Tato informace však sděluje toliko, že byla žalobci udělena doplňková ochrana, bez dalších podrobností, vyjma toho, že je zde uvedeno, že Bulharská republika nemůže akceptovat žádost o vzetí žalobce zpět a že je nutné učinit další žádost a kroky vůči Generálnímu ředitelství pohraniční policie Bulharské republiky. Dále z „informace“ (s odkazem na udělení doplňkové ochrany) vyplývá stanovisko, že nemůže dojít k přesunu ani v rámci pravidel nařízení Dublin III. Žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu zde v České republice, již bezpochyby neměl udělenou mezinárodní ochranu jiným členským státem Evropské unie, a nenaplňoval důvody pro postup správního orgánu pro zastavení. Pro tento závěr žalobci svědčí údaje z dokladu „CARD OF SUBSIDIARY PROTECTION BENEFICIARY“ vystaveného Bulharskou republikou s platností do 21.5.2018. Správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nesprávně hodnotil skutečnosti důležité pro rozhodnutí ve věci, čímž porušil ustanovení § 2 a 3 správního řádu. Podle žalobce měl přezkoumat a rozhodnout s odkazem na čl. 3 odst. 1 nařízení, zda je k posouzení podané žádosti příslušná ČR. správní orgán v rámci svého rozhodování o příslušnosti hodnotit veškerá rozhodná kritéria. Žalobce zejména poukazuje na to, že na území České republiky, pobýval na základě povolení k dlouho dobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 25.1.2016 do 24.1.2018. Že na území České republiky má sociální a rodinné vazby, kdy zde žije s přítelkyní, která je občankou ČR a jejími dětmi ve společné domácnosti déle než 6 měsíců, osobně se znají déle jak 2 roky. V současné době je vztah mezi nimi natolik vážný že začali uvažovat o sňatku, plánují společnou budoucnost a momentálně spolu čekají i dítě. Přítelkyně byla a je závislá na pomoci žalobce. Správní orgán se tak měl více zabývat tímto zjištěním a při určení příslušného členského státu zvážit i diskreční ustanovení čl.17. Vzhledem k celkovému průběhu řízení o azylu, strohosti informace obdržené z azylového úřadu Bulharské republiky u žalobce zakládá oprávněnou obavu, že v Bulharské republice jsou ohledně azylového řízení závažné funkční problémy. Pokud by jeho žádost byla posuzována v Bulharské republice, je zde vážné riziko, že by byl žalobce vystaven zacházení, které je neslučitelné s jeho základními právy ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce prakticky nevěděl o tom, že mu byla poskytnuta takováto ochrana, nikdy o ni nežádal.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalovaný na důkaz správného procesního postupu ve věci žalobce předkládá akceptaci Bulharské republiky jako státu garantující žalobci doplňkovou ochranu a to ode dne 15.5.2019. A dále listinu, kterou si žalovaný vyžádal od stejného úřadu, datována 30.7.2019, která potvrzuje, že žalobce je stále poživitelem institutu doplňkové ochrany v Bulharské republice a tato ochrana mu nebyla ani odejmuta ani nepropadla její platnost. Žalobce dle daného potvrzení disponuje identifikační kartou a cestovním dokumentem, který byl

vydán Bulharskými státními orgány dne 22.6.2015. Dle názoru žalovaného jsou tak splněny veškeré zákonné podmínky pro aplikaci § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný se domnívá, že jediným a skutečným důvodem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je jeho snaha o legalizaci pobytu na území ČR, čemuž neslouží zákon o azylu nýbrž zákon č.326/1999 Sb. Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. (z rozsudku NSS v Brně 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004).

4. Osoba zúčastněná na řízení uvedla v rámci svého vyjádření, že je žalobcovou družkou a čeká s ním dítě. Potvrzuje všechny skutečnosti, které ohledně jejich společného soužití žalobce uvedl. Je jí známa také situace v Sýrii, v místě, kam by se měl žalobce vrátit, a je tohoto názoru, že v případě návratu do Sýrie mu může jít o život.
5. Součástí správního spisu je žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice ze dne 16. 5. 2019. Žalobce v ní uvedl, že v České republice je od 29. 1. 2017, má zde pracovní vízum. Současně uvedl, že v Bulharsku byl žadatelem o azyl. Důvod žádosti v České republice, je že by chtěl zůstat v České republice, má tady strýce, chtěl by u něj pracovat, má v Plzni kebab. Má zde také přítelkyni.
6. Dne 16. 5. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor, kde podrobně uváděl, proč žádá o mezinárodní ochranu až nyní, tj. protože dva roky měl pracovní vízum. V Bulharsku žádal v roce 2014 o mezinárodní ochranu, dostal ochranu z humanitárních důvodů na 3 roky. Do ČR se dostal tak, že mu strýc poslal pracovní vízum. Platné povolení k pobytu v České republice měl do 12. 1. 2018, pak požádal o prodloužení, ale nedostal ho, protože dali přednost zaměstnancům z České republiky. Legalizovat pobyt v České republice by podle něho šlo jedine tím, že by si vzal přítelkyni Češku, ale potrvalo by to dlouho. Do vlasti nemůže jet, protože je tam válka, je jedináček, má pouze sestry a rodiče se o něho bojí, nechce jet zpátky. Chtěl by zde zůstat se strýcem. Pochází ze severu Sýrie. Není tam dobrá situace, bombarduje se tam. Město ovládají Kurdové. Jeho rodina tam však stále žije a v případě návratu by byl v nebezpečí, protože Kurdové odvádějí lidi do války. Konkrétní problémy před odjezdem ze Sýrie neměl. Přijel kvůli pracovnímu vízu. Má tu strýce, kamarády a přítelkyni. Jeho strýc zde bydlí už pět let jako azylant. Jeho přítelkyně je paní J.K.. Jejich vztah trvá dva roky. Spolu sdílí domácnost asi půl roku. Výslovně žalobce potvrdil, že žádá o mezinárodní ochranu kvůli legalizaci pobytu v České republice. K tomu dokládal svoji pracovní smlouvu a žádost o zaměstnaneckou kartu.
7. Správní orgán opatřil zprávu z Bulharské republiky, která došla správnímu orgánu 21. 5. 2019 a z ní vyplývá, že Bulharská republika, Státní úřad pro uprchlíky v Sofii potvrzuje, že nelze vyhovět žádosti o vrácení, protože žalobci byla udělena doplňková ochrana v Bulharsku rozhodnutím ze dne 15. 5. 2015. Vzhledem k tomu je nutno zaslat samostatnou žádost podle readmisních dohod. Nelze přemístit žalobce podle pravidel nařízení v Dublin III.
8. V žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval žalovaný, že žalobce v pohovoru uvedl, že dva roky pobýval v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Vyřídil je pomocí strýce na základě pobytu v Bulharsku, kde mu byl udělen pobyt z humanitárních důvodů na tři roky. O prodloužení pobytu žádal neúspěšně, a proto požádal o mezinárodní ochranu. Do vlasti se nemůže vrátit, protože by proces vyřízení povolení trval dlouho a již by se třeba nevrátil. Za další variantu považuje oženit se

s přítelkyní. V souladu s článkem 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 603/2013 byly zjištěny informace ze systému Eurodat, podle kterých žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku 9. 2. 2015. Správní orgán poukázal na obdrženou informaci azylového úřadu Bulharska ze dne 21. 5. 2019, podle které žalobci byla udělena mezinárodní doplňková ochrana v Bulharsku dnem 15. 5. 2015, proto nelze řešit jeho žádost o mezinárodní ochranu na území ČR. Žádost podle § 10 a) odst. 1 písmeno c) zákona o azylu je žádostí o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou, byla-li žadateli udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie. Správní orgán poukázal na toto ustanovení v napadeném rozhodnutí a shledal žádost žalobce nepřipustnou. Podle § 10 a) odst. 2 zákona o azylu je-li žádost nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Zároveň žalovaný podle § 25 písmene i) zákona o azylu řízení zastavil z důvodu nepřipustnosti žádosti.

9. Soud doplnil dokazování o informaci Bulharské republiky, Státního úřadu pro uprchlíky v Sofii ze dne 30.7.2019, podle níž doplňková ochrana, která byla žalobci udělena, stále trvá. Žalobce je vlastníkem průkazu totožnosti a cestovního dokladu, kteréžto dokumenty byly vydány bulharskými orgány dne 22.6.2015.
10. Žalobu soud neshledal důvodnou.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, byla-li žadateli o udělení mezinárodní ochrany udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie.
12. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“
13. Podle čl. 3 odst. 2 věta první nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“
14. Soud na úvod své argumentace shledává jako nezbytnost vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č.j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu nebude pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
15. Hlavní žalobní bod spočíval v tvrzení, že žalobce si nebyl vědom toho, že je mu udělená mezinárodní ochrana v Bulharsku. Nebyl si ani vědom, že by o ni žádal a rovněž měl za to, že nejpozději po třech letech skončila.

16. Soud k tomuto uvádí, že z provedeného důkazu informacemi Bulharských státních orgánů ze dne 30. 7. 2019 vyplynulo, že přestože doklad, který má u sebe žalobce, je jen na tři roky, ke zrušení nebo odnětí mezinárodní ochrany dosud nedošlo.
17. Po provedeném dokazování touto nejaktuálnější zprávou Bulharského státního úřadu pro uprchlíky v Sofii ze dne 30.7.2019 podle názoru soudu byl jednoznačně potvrzen závěr žalovaného správního orgánu, že doplňková ochrana udělená žalobci v Bulharsku trvá. Tudíž byly splněny podmínky výše cit. ust. § 10 odst. 1 písm. c) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná v ČR je nepřípustná, protože mu již byla udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie.
18. Za této situace nelze vést v schengenském prostoru nové řízení o azylu, pokud už jednou je mezinárodní ochrana udělena v jiném státě. Tudíž nemůže být úspěšné ani žalobní tvrzení, že se žalovaný měl zabývat ustanovením článku 17 nařízení EU č. 604/2013, či tvrzení o nedostatečích azylového procesu v Bulharsku. Za daného skutkového stavu jsou tyto další žalobcovy námitky zcela bezpředmětné.
19. Soud k aplikaci čl. 17 nařízení EU č. 604/2013 považuje za nutné nad rámec výše uvedeného připomenout, že na jeho uplatnění není přímý nárok, neboť jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost užít tento institut, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“
20. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem žalovaný podle názoru soudu neporušil ustanovení správního řádu ani Dublinského nařízení a žalobce nebyl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.
21. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.).
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána. “

23. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s.ř.s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neukládal

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. října 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně